మనిషి - మమత

3

శర్మగారి ఇంట్లో డిన్నర్‌కి వెళ్ళాం సుజాతా, నేనూ.

అప్పుడప్పుడనిపిస్తూ ఉంటుంది—ఆ నాడు శర్మగారి ఇంటికి వెళ్ళి ఉండకపోతే ఈ కథ అంతా జరిగిఉండేది కాదనీ, సుజాతతో పది రోజులపాటు జరిగిన ఈ కలహం ఉద్భవించి ఉండేది కాదనీ.

వెను వెంటనే అనిపిస్తుంది, ఇదంతా జరిగి ఉండక పోతే ఒక అందమైన విజాన్ని గ్రహించి ఉండగలిగే వాడిని కాదని.... ప్రతి సంఘటనకీ రెండు రకాల ఫలితాలు ఉంటూనే ఉంటాయి మరి. మంచిరకం, చెడరకం. జరిగిన దానిలో ఏ ఫలితం ఏ రకం అన్నది నా కింకా బాగా అర్థం కాలేదు....అనుభవంతో అర్థం అవుతుందను కుంటాను.

ఆరంభమే కొన్ని సూచనలు చేసింది. ఇలాటి సూచనలు అంతా అయిపోయాక అర్థం అవుతాయి. లేకపోతే, కథలు జరగడ మెలాగ? జీవితం నడవడ మెలాగ?

సుజాత నా ఇంట్లో ఉన్నప్పుడివన్నీ ఆలోచిస్తానని కాదు. ఆమె నా కథ. ఆమె నా జీవితం.

ఆ రోజు ఇలాగే, శర్మ ఆఫీసుకి వచ్చి, 'రాత్రి డిన్నర్‌కి రావాలి!' అన్నాడు.

'ఏమిటి సంగతి?' అన్నాను.

'వెడ్డింగ్ ఆనివర్సరీ...' అన్నాడు కొంచెం సిగ్గుపడుతూ.

అతనికి వయసంత ఉందని కాదు. బహుశః నలభై అయిదు కన్న ఎక్కువ ఉండదు. రిటైర్ అయిపోవడానికి సిద్ధపడినట్టు కని పిస్తాడంతే.

"వండర్‌ఫుల్. శుభాకాంక్షలు!" అన్నాను.

'రాత్రి తప్పకుండా రావాలి' అన్నాడు శర్మ మళ్ళీ. పిలుపు లాంఛనం లాగా లేదు.

సామాన్యంగా అతి సన్నిహితులు తప్ప. ఎవరు పిలిచినా డిన్నర్‌కి వెళ్ళే అలవాటులేదు నాకు. అంటే, పెళ్ళయాక. 'ఈ లాంఛనపు పిలుపులు రిగ్రెట్ చేస్తేనే మళ్ళీ మళ్ళీ వస్తూ ఉంటాయండి!' అని వాదించింది సుజాత. ఆమె ఉద్దేశం తరవాత బోధ పడింది.

శర్మ మా సన్నిహితులలోని వాడుకాదు.

'కుదర దనుకుంటాను....సుజాత బహుశః ఏదో ఏర్పాటు చేసి ఉంటుందనుకుంటాను" అన్నాను.

నవ్వి, "అదేం వీల్లేదు. జగన్! మేం పిలిచిందే మిమ్మల్నీ, మరో నలుగురినీ. మీరు రాకపోతే చాలా ఆశాభంగంగా ఉంటుంది" అన్నాడు శర్మ.

వెంటనే అంగీకరించ దలుచుకోలేదు. ఆశగా ఇంటికి ఫోన్ చేశాను.

సుజాత సదర్ బజారుకి వెళ్ళిందట.

గొప్ప పని చేసిందిలే అనుకుని, ఫోన్ పెట్టేసి, "థాంక్స్! తప్పకుండా వస్తాము!" అని చెప్పగానే అతను నాకూ ధన్యవాదాలు చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

సాయంత్రందాకా పనిలోనే వుండిపోయాను. అయిదయాక ఇంటికి చేరుకున్నాను. సుజాత ఎవరితోనో మాట్లాడి అప్పుడే పూర్తిచేస్తూంది.

నేను మీదికి వెళ్ళి బట్టలు మార్చుకుని, డ్రాయింగ్ రూములోకి వచ్చేసరికి సుజాత టీ తెచ్చి ఇచ్చింది.

ఆ డ్యూటీ ఆమెదికాదు. నౌకరుది;

టీ తాగుతూ 'ఏం నువ్వు తెచ్చావు?' అన్నాను.

'ఏం! రుచి బాగాలేదా?' అంది సుజాత.

"చాలా బాగుంది."

"మరి?"

"కారణం ఏమిటని?"

"ఫామిలీ ప్లానింగ్ ఫెయిలవడం."

నవ్వి, బోధపరచమని అడిగాను.

"ఏముంది? వంటచేసే వాడి భార్యకి నొప్పులు వచ్చాయిట— ఈ రోజుకి సెలవు."

"మరి సర్వెంట్?"

"కూరలకని వెళ్ళాడు. జనాభా పెరిగిపోయి, అవీ దొరక్క— వెతుకుతున్నాడు కాబోలు" అంది గంభీరంగా సుజాత.

శర్మ ఆహ్వానం జ్ఞాపకం వచ్చి, చెప్పాను.

"మీరు ముందరే జాగ్రత్త పడ్డారన్న మాట!" అంది సుజాత.

"నీ వంట బాగుండదని ఎవరన్నారు?"

"తినేవారు—మీరు!"

"నే ననందే!"

"తినందే ఏమంటారు!"

"తయారవు. ఎనిమిదికి వెళ్ళాలి ..."

"నన్నడగకుండా ఎందుకు ఒప్పుకున్నారు?"

"ఫోన్ చేశాను—నువ్వు సదర్ వెళ్ళావు."

"తరవాత?"

"మరిచిపోయాను."

"ఇంతకి ఇది ఎన్నో వార్షికోత్సవం?"

"తెలీదు ఇరవై ..."

"ఏమి ఇద్దాము?"

నాకా ఆలోచనే రాలేదు!

"నువ్వు చెప్పు."

తల పట్టుకుని, 'భగవాన్! ఏమి మనిషిని ప్రసాదించావు!' అంది నాటకీయంగా, సుజాత.

నేను టీ తాగడం ముగించి, సిగరెట్ వెలిగించాను.

"నేను వెళ్ళేదాకా కూడా ఆగకూడదా?" అంది కోపంతో సుజాత.

"అదేమిటి? నా సిగరెట్ మీద దాడి ప్రారంభించావు?" అన్నాను ఆశ్చర్యపడి.

'ఈ వ్యసనం లేని ఆడదై పుడితే మీకు తెలిసివచ్చేది.' అంది సుజాత చిరాకుగా. ట్రే తీసుకుని వెళ్ళిపోయింది.

నేను కొంచెంసేపు గార్డెన్‌లో కూర్చుని ఆలోచనల్లో కొంత కాలం గడపాను. సుజాత మాటలను గురించి అట్టే పట్టించుకో లేదు.

ఎనిమిదిన్నరకి శర్మగారి ఇంటికి చేరాము. సుజాత రెండు పువ్వుల గుచ్ఛాలు తెప్పించింది.

లాంఛనాలు, భోజనాలు త్వరగానే ముగిశాయి. లాన్‌లో కూర్చుని కాఫీతాగి, సిగరెట్ వెలిగించుకుని శర్మవైపు చూసి, 'సిగరెట్ కావాలా?' అన్నాను పాకెట్ ఇస్తూ.

'వద్దు, మానేశాను' అన్నాడు. శర్మ రోజుకి నలభై కాల్చే వాడు.

ఆశ్చర్యంగా, 'ఎప్పటినించి?' అన్నాను.

'నాలుగు నెలలు కావస్తుంది....నిజానికి మీరు ఒక విధంగా దానికి కారకులు' అన్నాడు శర్మ.

ఉత్సుకతతో, 'అదేమిటి?' అన్నాను. వెంటనే సుజాతవైపు చూశాను. ఆమె మరెవరితోనో మాట్లాడడంలో పూర్తిగా నిమగ్నమై పోయింది. దగ్గిరే ఉన్నా, ఆమె ఈ వివరాలన్నీ వినిపించుకొనే పరిస్థితిలో ఉన్నట్టులేదు. మౌనంగా ఆమెని ఆశీర్వదించాను.

'మీ ఇంటికి డిన్నర్‌కి వచ్చాం, జ్ఞాపకం ఉందా? బహుశః మీ శ్రీమతి పుట్టిన రోజుకి అనుకుంటాను.

జ్ఞాపకం తెచ్చుకున్నాను.

'వర్షంగా ఉంటే గదిలో కూర్చున్నాం. నా సిగరెటూ మిగిలిన వాళ్ళవీ కలిసి అవతలి గదిలో కూర్చున్న ఆడవాళ్ళనంద

రినీ ఉక్కిరిబిక్కిరి చేశాయిట. ఇద్దరు ముగ్గురికి కళ్ళనీటి పర్యంతం అయిందట.'

సుజాత ఏమీ చెప్పలేదే అని ఆశ్చర్యపడ్డాను.

"ఆ మరునాడు నాకు దగ్గు పట్టుకుంది. మా శ్రీమతి ఒకటే పోరు పెట్టింది. మళ్ళీ సిగరెట్ ముట్టనని ఒట్టు పెట్టుకున్నాను.' శర్మ సంతృప్తిగా భార్యవైపు చూశాడు.

సుజాత అప్పుడే సిగరెట్ దమ్ములాగుతున్న నా వైపు చూపింది.

పరిస్థితి నా కేమీ నచ్చలేదు కాని, మరో నిమిషంలో బాతాఖానీలో పడి, అదంతా మరిచిపోయాను.

రాత్రి ఇంటికి వెళ్ళేసరికి ఆలస్యం అయిపోయింది. కాని, సుజాత బాగ్‌లో నించి కొన్ని కాగితాలు తీసి ఇస్తూ, "పడుకోబోయేముం దివి చదవండి" అంది.

నేను పళ్ళు తోముకుని వచ్చి, సిగరెట్ ముట్టించి, కాగితాలు చూశాను. అన్నీ సిగరెట్ కాల్చడం వల్ల వచ్చే కాన్సర్ మొదలైన వ్యాధుల గురించి.

నేను చదువుతూన్నంత సేపూ సుజాత నా వైపు చూస్తూనే ఉంది.

'ఏమంటారు?' అంది.

'ఆలోచిస్తాను' అన్నాను.

నా పక్కనవచ్చి కూర్చుని, 'శర్మని చూడండీ! సుఖపడుతున్నాడు, ఈ దుర్గంధం ఎలా భరించేది? నా మాట వినండి—సిగరెట్ కాల్చవద్దు' అంది, బ్రతిమాలుతూన్నట్టు.

'అదంత సుఖవు కాదు సుజాత!" అన్నాను, సిగరెట్ కాల్చడం పూర్తిచేసి అష్‌ట్రేలో పడేసి, ఆమెని దగ్గిరగా తీసుకుంటూ.

"వాసన వేస్తూంది...." అంది సుజాత, మరీ దగ్గిరగా వచ్చాక.

"సారీ....ఆ ఎత్తులు సాగవు. సుజాతః రెండేళ్ళవుతూంది మనం...."

ఆమె కోపంగా లేచిపోయింది.

నేను వెళ్ళి, మళ్ళీ నోరంతా శుభ్రం చేసుకున్నాను. తరవాత సుజాత కోపం పోయింది.

రెండు రోజులు గడిచాయి. నా సిగరెట్ల మీద ప్రచ్ఛన్నంగా సుజాత ఉండీ ఉండీ దాడులు చేస్తూనే ఉంది. నేను అట్టే పట్టించుకోలేదు. ఆమెని ఎంత ప్రేమించినా. ఈ విషయంలో నా స్వేచ్ఛని ఆమె కోసం బలి ఇవ్వాలనిపించలేదు. గంటా, గంటన్నరా సిగరెట్ ముట్టుకోనని అనుకుని, నరాలు సలిపి. త్వరగానే ఓడిపోవడం నా ఇష్టం కొద్ది చేసిన పని—ఆమె అంది అని కాదు.

ఆ సాయంత్రం అమితవచ్చి ఉండకపోతే. ఈ ఉదంతం దాని కదే సమసి పోయేది అనుకుంటాను.

అమిత చాలా చక్కటి అమ్మాయి. ఎంతో తియ్యగా మాట్లాడుతుంది.

నేను గార్డెన్‌లో కూర్చుని పుస్తకం చదువుకుంటూంటే వచ్చి, "మీ శ్రీమతి లేరాః" అంది.

ఆమెని ఆహ్వానించి కూర్చోమని, "ఎక్కడికో వెళ్ళింది సుజాత—ఇంక రావాలి" అన్నాను.

అమిత కూర్చుని, "ఏమిటీ చదువుతున్నారుః" అంది.

మూసి, కిందని పడేసిన పుస్తకం వైపు చూస్తూ, "రీడర్స్ డైజెస్టు వాళ్ళ కండెన్స్‌డ్ బుక్" అన్నాను.

'సారీ ... మిమ్మల్ని డిస్టర్బ్‌చేశాను. అంది అమిత. లేవబోతూ.

'లేదు. లేదు....మరేమీ చేసేది లేక పుస్తకం తీశాను. కూర్చోండి' అన్నాను.

సందేహిస్తూనే కూర్చుంది అమిత.

చాలా అందంగా ఉంది అమిత. తెలీని ఆలోచనలు మనస్సు నంతనీ ఉక్కిరి బిక్కిరి చేస్తున్నాయి. ఆమె తదేకంగా నా వైపు

చిరునవ్వుతో చూడడం నా బ్లడ్ ప్రెషర్నిగాని, ఫల్స్ రేట్ నిగాని తగ్గించేందుకు సహాయం చెయ్యలేదు. సిగరెట్ వెలిగించాను.

'మీరు చాలా సిగరెట్స్ కాలుస్తారు!' అంది అమిత.

ఆ మాటలు చాలా తియ్యగా, బాధపడుతూన్నట్టు అంది. నాకు చాలా చిత్రమైన అనుభూతి కలిగింది. నే నేమైతే ఈమెకేం? కాని....

'ప్రమాదం లేని అలవాటు లెండి' అన్నాను.

'ప్రమాదం లేకపోవడం ఏమిటి? కాన్సర్ వస్తుందిట' అంది అమిత.

'సిగరెట్లని గురించి ఆడవాళ్ళకే ఎక్కువగా తెలుసులా ఉంది' అనుకున్నాను. సుజాత మాట అమితకి చెప్పలేదు. ఎందుకో ఆ మాట అప్రస్తుతం అనిపించింది.

సంభాషణ ఎలాగ సాగేదో కాని, సుజాత వచ్చింది. ఆమే, అమితా లోపలికి వెళ్ళిపోయారు. నాకు పుస్తకం చదవాలనిపించ లేదు.

రాత్రి హఠాత్తుగా సుజాత పూర్తిగా నా మీద దాడిచేసింది.

'మీరు సిగరెట్లేనా వదులుకోవాలి....'

'లేదా?' అన్నాను. నా వాక్చాతుర్యం పీకలమీదకి తెస్తూనే ఉంటుంది.

'మీకు తెలుసు....' అంది సుజాత.

'ప్రయత్నిస్తాను....' అన్నాను. ఉద్దేశం లేకపోయినా.

'రేపు ఉదయం నించి....ఎనిమిది గంటలనించి....మీరు సిగరెట్ మానెయ్యాలి!' అంది సుజాత.

నే నేం అనలేదు. ఆమె నా మీద అప్యాయతకొద్దీ, నా మంచికోసమే చెబుతూందని తెలుసు నాకు. కాని....'

చాలాసేపు ఆలోచించాను. ఏమీ తెగలేదు. ఇది ఆమె అను కున్నంత సులువు కాదని తెలుసు.

దీపం ఆర్పి నిద్రపోబోయాను.

ఉదయం ఎనిమిది గంటలు....' అని జ్ఞాపకం చేసింది సుజాత.

'చూద్దాం అన్నాను.'

'ఇంకా తొమ్మిది గంటల వ్యవధి ఉంది' అంది సుజాత. ఆ రాత్రి మళ్ళీ సిగరెట్ కాల్చలేదు.

ఉదయం కాల్చాను.

లేచే సరికి ఎనిమిది, టీ తాగి, సిగరెట్....

సుజాత ఏమీ అనలేదు.

తొమ్మిది దాటాక. పేపరు చదువుకుంటూంటే వచ్చి, 'మీ కారు గరాజ్ నించి ఎప్పుడు వస్తుంది?' అంది.

'ఎల్లుండి.'

అయితే, డీలక్స్‌లో వెడతాను.'

'ఎక్కడికి?'

'ఢిల్లీ....'

'ఏమి టింత హఠాత్తుగా?'

'మీకు నోటీ సిచ్చానుగా?'

అంతా జ్ఞాపకం వచ్చింది.

'తొందరపడకు, సుజాతా!' అన్నాను, సిగరెట్ పాకెట్ మీద పేపరు పడవేస్తూ.

'మీరు సిగరెట్లు మానగానే టెలిగ్రామ్ ఇవ్వండి, వస్తాను.'

'టెలిగ్రామ్ ఎందుకూ? ఫోన్ చేస్తాను...'

'సాక్ష్యానికి!'

మధ్యాహ్నం సుజాత వెళ్ళిపోయింది. నాకు ఆఫీసుకి ఫోన్ చేసి, 'అమిత రేపు వెళ్ళిపోతూంది' అంది.

ఆఫీసులో పనిలో పరధ్యానంగా ఉంది.' అమిత ఎవరు?' అన్నాను.

'మీ కొత్త గర్ల్ ఫ్రెండ్! సారీ!' అంది, నవ్వుతూన్న గొంతుకతో సుజాత.

'అదేం కాదు' అన్నాను తొందరగా.

'అందుకే. సారీ!' అంది సుజాత.

'వెడుతున్నాను.'

'చూడు. సుజాతా....'

'క్లిక్' మంది ఫోను

చెవిలో డయిల్ టోన్.

ఆ సాయంత్రం ఆఫీసునుంచి క్లబ్బుకి వెళ్ళి. అక్కడే డిన్నర్ తిని, రాత్రి పదకొండు దాటుతూంటే వచ్చాను. రాగానే టెలిఫోన్. సుజాత అనుకున్నాను.

'హల్లో....' తియ్యటి, కొత్త కంఠస్వరం.

'ఎవరు?' అన్నాను.

'జగన్‌గారా?'

'అవును.'

'నేను అమితని....'

'ఓ! ...'

'మీ కోసం చూశాను. సాయంత్రం ఇంటికే రాలేదేం?'

''అలాగ క్లబ్బుకి వెళ్ళి....''

''శ్రీమతిగారు లేని ఇల్లు ఇల్లులాగా లేదనుకుంటాను.''

''ఇది—కొత్త కాదు లెండి!'' అన్నాను. నిద్ర వస్తూంది. ఆవలింత ఆగలేదు.

''మీరు డిన్నర్‌కి వస్తారనుకున్నాను—ఇంతదాకా చూశాను నిద్ర వస్తూందా? బై....'' అని ఆమె ఫోన్ పెట్టేసింది.

వస్తూన్న నిద్ర పోయింది. అమిత నాకోసం కాచుకుని ఉందా? ఎందుకని?

చాలాసేపటి తరువాత మళ్ళీ నిద్ర వచ్చింది. అమిత చాలా అందంగా ఉంటుంది....అదే నా చివరి తలపు.

అనుకున్నట్టు వెళ్ళిపోలేదు అమిత. ఏవో అనుకోని అడంకులు వచ్చి, మరో పదిరోజులు ఆగ్రాలోనే ఉంటుందిట. ఆ మరునాడు సాయంత్రం వచ్చి చెప్పింది.

'పది రోజులు నన్ను భరించాలి!' అంది.

'సంతోషంగాను!' అన్నాను సిన్సియర్‌గా.

'మీరు క్లబ్బుకి వెళ్ళిపోతారుగా?'

'అంత అలవాటు లేదు లెండి.'

'థాంక్స్!'

తొమ్మిదయేదాకా కబుర్లు చెప్పింది, గార్డన్‌లో నాతో కూర్చుని అమిత. అంతగా తెలివైన పిల్ల కాకపోవచ్చును. కాని, అయితేనేం?

అమిత ఎంతో చక్కగా మాట్లాడు తుంది. ఆప్యాయత చిలుకుతూ ఉంటుంది. నాలుగైదు రోజుల్లోనే నాకు సన్నిహితురాలై పోయింది.

ఈ నాలుగైదు రోజుల్లోనూ సుజాతకి టెలిఫోన్ చేద్దామని అనుకున్నాను. కుదరలేదు. ఆఫీసు, సాయంత్రాలు అమితతో....

ఆదివారం మే మిద్దరం ఫతేపూర్ సిక్రీ చూడడానికి వెళ్లాము. అమిత చూడలేదట. 'నేను వెడతాను. మీ కెందుకు శ్రమ!' అని ఆమె అనకపోలేదు. కాని, నేనే బలవంతం చేశాను.

అక్కడ ఛిష్టి సమాధి మీద తాగావేస్తూ కళ్లు మూసుకుంది అమిత.

'ఏమని కోరుకున్నారు?' అన్నాను బయటికి రాగానే.

'అది రహస్యం!' అంది అమిత.

బులంద్ దర్వాజా ఫోటోలు తీస్తూ, నాకూ తీసింది అమిత. నాకూ, కెమెరాలకీ పడదు. అయినా. నేనూ అమిత పిక్చర్ తీశాను. (తరవాత అందులో ఐదారుగురు అమితలు కనిపించారుట).

చాలాసేపు తిరిగి, రెస్ట్ హౌస్‌కి వచ్చి, అక్కడ ప్రసిద్ధి పొందిన ముప్ఫె రెండు పొరల పరోటా ఆర్డర్ చేసి, అది తినలేక, తెచ్చుకున్న ఆహారం తిన్నాం. విశ్రాంతి తీసుకుంటూంటే, సిగరెట్ కాలుస్తున్న నన్ను లాలనగా చూస్తూ, 'తాగా ఎందుకు కట్టానో తెలుసా?' అంది అమిత.

రహస్యం అన్నారు....'

'అవును....మీరు నవ్వుతారని....'

'....'

'మీరు సిగరెట్లు మానాలని.'

ఒక్కసారి లేచి కూర్చున్నాను. ఆమె నా కోసం అంత మమత చూపడంలోని సంతోషమూ, నాసిగరెట్ల మీద దాడి చేసినందుకు చిరుకోపమూ ఒక్కసారి పెనవేసుకున్నాయి నన్ను.

'అమితా! మీరు ...' అన్నాను. ఏమనాలో తెలియక ఆగిపోయాను. ఆమె కళ్లు ఆర్ద్రంగా, ఎర్రగా ఉన్నాయి.

'అవునండీ!....మీకు ఆరోగ్యం పాడవుతుందని ఎంతో భయం నాకు....మీరు సిగరెట్లు వెలిగించినప్పుడల్లా నాకు ఒళ్ళు కాల్చినట్లు ఉంటుంది. ప్లీజ్ సిగరెట్ మానెయ్యండి నా కోసం' అంది విచిత్రమైన స్వరంతో, అమిత. ఆ గొంతుకలో జీర.... ద్రవించి పోయాను. నటనకాని ఆమె ఆవేదనను చూసి.

నేరం చేసినట్టు, కాలుస్తూన్నసిగరెట్ పారవేశాను. సాయంత్రం ఇంటికి వెళ్లేదాకా మళ్లీ సిగరెట్ కాల్చలేదు. చాలా తలనొప్పిగా, సీకుగాఉంది. అయినా సరే ...

ఆ రాత్రి అమిత మా ఇంట్లోనే భోజనం చేసింది. రాత్రి ఇంటికి వెడుతూ, 'సిగరెట్ వదిలేశారు కాదూ!' అంది.

కాదనడానికి వీల్లేనట్టు అంది.

తల ఊపాను.

'ఒట్టువేసి చెప్పండి!' అంది. అందంగా చెయ్యి చాపుతూ.

ఆమె చేతిలో చెయ్యి వేశాను.

ఆమె వెళ్లాక వెంటనే నా చెయ్యి సిగరెట్ మీదకీ, లైటర్ మీదకీ వెళ్లింది. కాని, మరుక్షణం వెనక్కి వచ్చేసింది. ఇంతలో మరో విషయం తెలిసింది.

'సాయంత్రం ఫోనొచ్చింది, సార్!' అన్నాడు నౌకరు.

'ఎక్కణ్ణించి?'

'ఢిల్లీనించి.'

'ఎవరు?'

'అమ్మగారు!'

'ఏమన్నారు?'

'మీకోసం అడిగారు....'

'ఏమన్నావు?'

'మీరు, అమ్మగారూ....'

'సరే, ఇంకేమన్నారు?'

'ఏమీ అనలేదండి! మొన్నా అంతే నండి.'

'అదేమిటి?'

'అమ్మగారు ఫోన్ చేశారు సాయంత్రం. మీరు, అమ్మగారూ ఎక్కడికో వెళ్ళారని చెప్పాను.'

'మంచి పని చేశావు!'

* * * *

రాత్రి బాగా నిద్ర పట్టలేదు. సిగరెట్ కోసం నరాలు గోల పెడుతున్నాయి. చెయ్యి అటు వెళ్ళినప్పుడల్లా అమిత చెయ్యి, ఆమె ప్రార్థన జ్ఞాపకం వచ్చి వెనక్కి వచ్చేది.

సుజాత ఏమనుకుంటూంది? అమిత వెళ్లలేదనీ, నాతో పరిచయం ఎక్కువ చేసుకుంటూందనీ తెలిసి, కోపంగా ఉందా? ఆ కోపంలో తొందరగా వచ్చేస్తుందా? ఆలస్యం చేస్తుందా?

అమిత మనసులో ఏముంది? ఎందు కంత దగ్గిరగా, అప్యాయంగా వస్తూంది?

ఆ ఆలోచనలతోనే రాత్రి అంతా గడిపాను. తెల్లవారగానే సుజాతకి ఫోన్ చేద్దామని అనుకున్నాను. కాని, ఉదయం టీ తాగగానే నిద్ర వచ్చేసింది. పదిదాకా లేవలేదు. త్వరత్వరగా ఆఫీసుకి. ఆ సాయంత్రం నా కోసం ఎదురు చూస్తూ అమిత.

'అలాగ ఉన్నారేం?' అంది ఆత్రతతో.

'ఏమీ లేదు....'

'సిగరెట్ లేకనా?'

'అవును....'

'పాపం! ..నాలుగు రోజుల్లో అదే అలవాటు అయిపోతుంది. నా కెంత ఆనందంగా ఉందో తెలుసా?'

నేనేం అనలేదు. ఆమెలో ఆప్యాయతా, ఆనందమూ ఆ సాయంత్రం వెల్లి విరిశాయి.

రాత్రి వాళ్ళ ఇంటికి డిన్నర్‌కి రమ్మంది. కాదని, క్లార్క్‌షిరాజ్‌కి వెళ్ళి డిన్నర్ తీసుకుని, తాజ్‌దాకా వెళ్ళి, తలుపులు వేసిన సంగతి తెలుసుకుని ఇంటికి వచ్చాము. పదకొండు అయిపోయింది.

ఆమెని ఇంటి దగ్గిర దింపి, నేను వెళ్ళబోయాను.

కారు కిటికీలో ఉన్నా నా చేతిమీద చెయ్యి వేసి, "ప్రస్తుతానికి గుడ్‌బై. జగన్!....రేపు ఉదయమే వెళ్ళిపోతాను" అంది అమిత.

"అదేమిటి?" అన్నాను.

"అమృతసర్ వెళ్ళి నాలుగు రోజులుండాలి — టెలిగ్రామ్ వచ్చింది. మీరు బాధపడతారని చెప్పలేదు...."

"సారీ....'

'నాకూ విచారంగానే ఉంది. కాని మిమ్మల్ని మరిచిపోను, నాకోసం సిగరెట్ మానేశారు....ఎంత బాధో తెలుసు....కాని, నా కోసం ఆ త్యాగం చేశారు ఏం?'

'అవును....'

'మరిచిపోకండి!'

నా వేళ్ళు ఒక్కసారి నొక్కి అమిత త్వరత్వరగా వెళ్ళిపోయింది. నేను ఇంటికి చేరుకున్నాను. సాయంత్రం సుజాత టెలిఫోన్ చేసిందిట.

ముందర సుజాతకి టెలిగ్రామ్ ఇవ్వాలనిపించలేదు. క్రమక్రమంగా నా ఆలోచనల్లో అమితకన్న సుజాత ఎక్కువగా రావడం జరిగినా, ఓడిపోవడం అంత సుళువుగా అంగీకరించా లనిపించ లేదు, నాకు.

అలాగే టెలిఫోన్ కూడా చెయ్యకుండా నాలుగు రోజులు గడిపాను. కాని, ప్రతి గంటా ఆమెకోసం నా కోరికని హెచ్చు చేస్తూంది. చివరికి ఆమెకి టెలిగ్రామ్ ఇచ్చేందుకు నిర్ణయించుకుని ఇంటికి వచ్చాను. ఆ సాయంత్రం టెలిఫోన్ ....సుజాత....

'ఇంట్లో ఉన్నారేం?'

'ఏమీ తోచక' అన్నాను.

'ఏం?'

'నువ్వు లేక....'

నవ్వు — వెక్కిరిస్తూన్నట్టు.

'అమిత ఉందిగా?'

'అమిత....' అని నిజం చెప్పబోయి ఆగి, 'ఉన్నా, నీ ఉండడం వేరు' అన్నాను.

'నిజంగా?'

'అవును....'

సిగరెట్లు జాగ్రత్తగా కాలుస్తున్నారా?'

'లేదు.'

'నిజం?' మామూలుగా అంది సుజాత.

'ఆఁ. నిజం.'

'రేపు వచ్చి చూస్తాను.'

హృదయం ఒక్కసారి గెంతువేసింది.

'రాడు' అన్నాను జాగ్రత్తగా.'

సంభాషణ అయిపోయింది. నేనే జయించానన్న ముందరి సంతృప్తిలో, నాకు బోధపడని ఏదో లోపం క్రమంగా తెలిసి రాసాగింది. కాని, సుజాత కోసం ఎదురుచూడడంలో అది నన్నంతగా బాధ పెట్టలేదు.

రాత్రి ఎనిమిది దటాక చేరింది సుజాత. ఎండకి భయపడి, నాలుగు దాటాక వాళ్ళ నాన్నగారి కారులో బయలుదేరిందిట.

స్నానం చేసి, ఆమె వచ్చేసరికి బాగా చీకటి పడింది.